Sõs tulle jälle kolmas kosilane, ja selle le ütelnu vana jälle: kusa warastad selle surnu, mis sääl kuuri all kirstus om, ärä, sõs ma lää sulle, aga muidu ei lää! — Kõna pannu sõs tolle muusta wõõra selga, sarwa pähä ja tule-tule kätte. Surnu nännu läbi kirstu-läbe kui sie tulle ja mõtelnu, et nüüd wana-sarwiline eji tuleb.

Korat minnu sõs sinna ja tottan surnu-kirstu manu minnä, aga engel ei ole jälle laskeu, ja sõs nakanu na jälle kisklema ja kaklema. Wiimte, kui surnu nännu, et korat nakanu wõitu saama, sõs wisanu ta kirstu-kaase päält ja pannu punnuma. — Kui korat ja engel sedä nännu, sõs eitunu nemä ka ärä ja pannu plagama.

Perast saanu na asjolugu täää, et kudas lugu oli ja sõs ei ole na tedä nämä kosinna minnu.

2. Pagaja Mai.

Wana-tajanu wana-pagana Maie

taga, aga sie jõsnu sunne paksu cawa manu ja pallelnu caba, et sie tedä warjas ama tagaajajide ilest, ja ütelnu cawale:

Oh caba, cawita caba,
Pühä caba pästä Maie:
Maie tämme neitsikene! —

Aab aga ei ole tedä kuuldo wõtan ja ajanu ta oma mant minema, aga ei ole tolle warju andan.

Mai om sõs jälle säält minema minnu ja om eji cawale ütelnu:

Nõnda suo lehe libisgu
Nõnda suo weri warisgu,
Kui minu weri wõrisab. —

Ja fest ajast om sõs cawa lehe warisama nakanu ja warisaro seni ku sia maab.

Mai aga minnu sõs tämme manu ja pallelnu seda jälle:

Oh tammi pühä tammi;
Pühä tammi pästä Maie:
Maie tämme neitsikene!

Tammu om Maie oma paksu lehte alla ärämatan (peitan) ja wana pagana ei ole tedä nämä säält tahtin taga otsi ja jätän otsmise järgi. — Sest ajast om sõs tammu jäänu meie rahwa seldsin pühässe-puusse. —